

ĐẶC SAN
1986
KỶ YẾU

MAI TRƯỜNG VIỆT

M217

371.979592094231

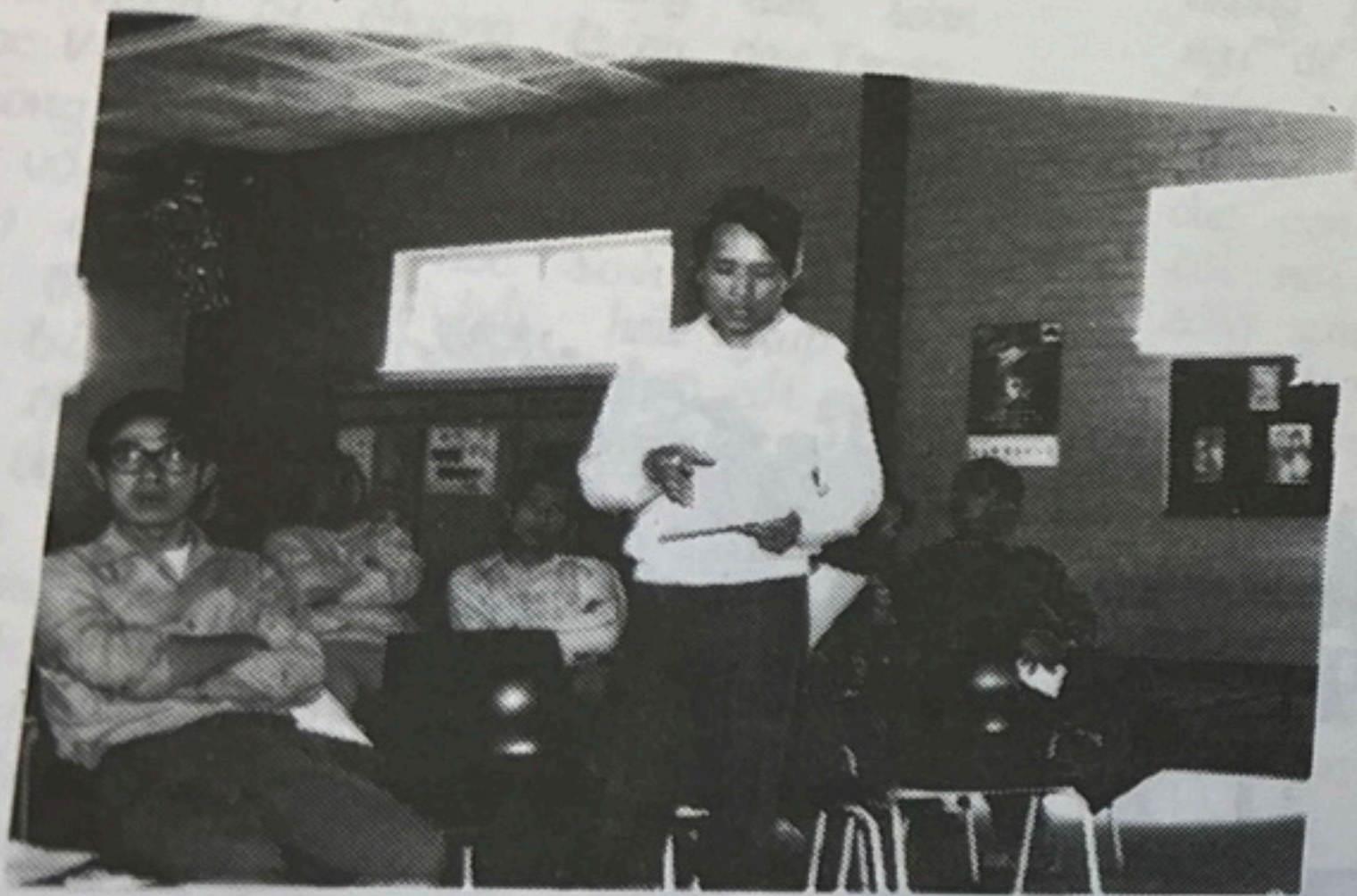
Ng Trung tâm Việt ngữ Lạc Long - Đắc Lộ
VIETNAMESE ETHNIC SCHOOL - SOUTH AUSTRALIA

Hội Phụ huynh Học sinh

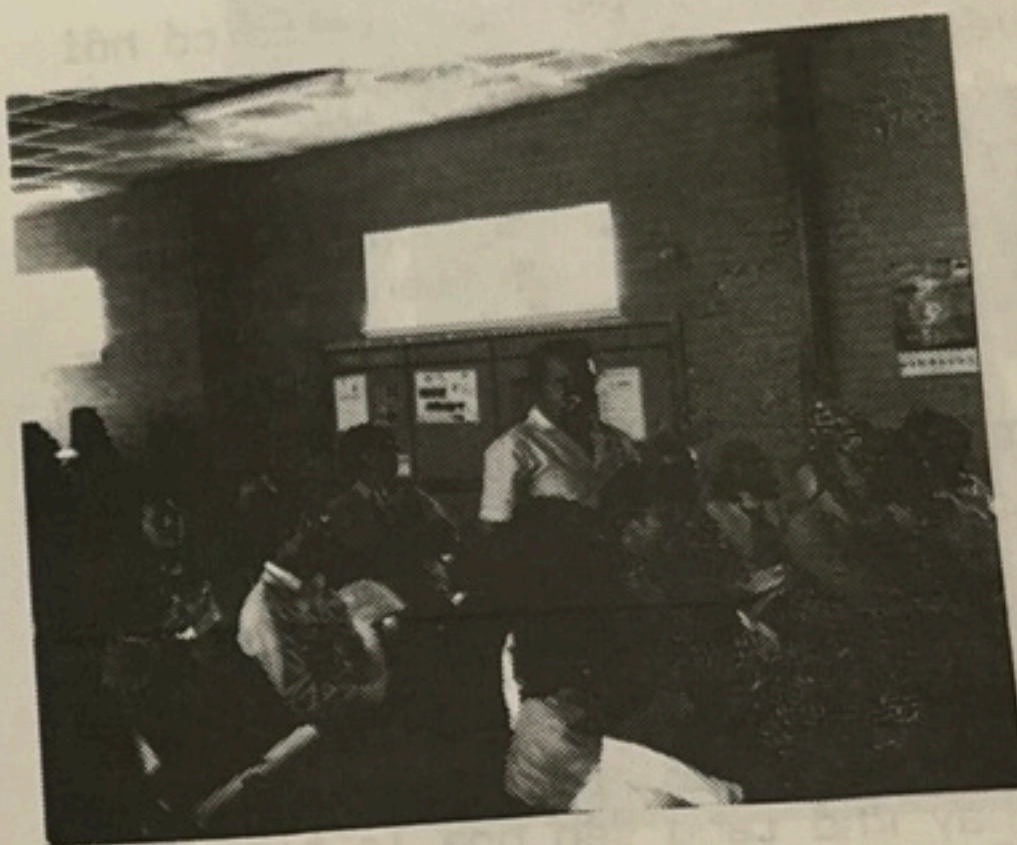
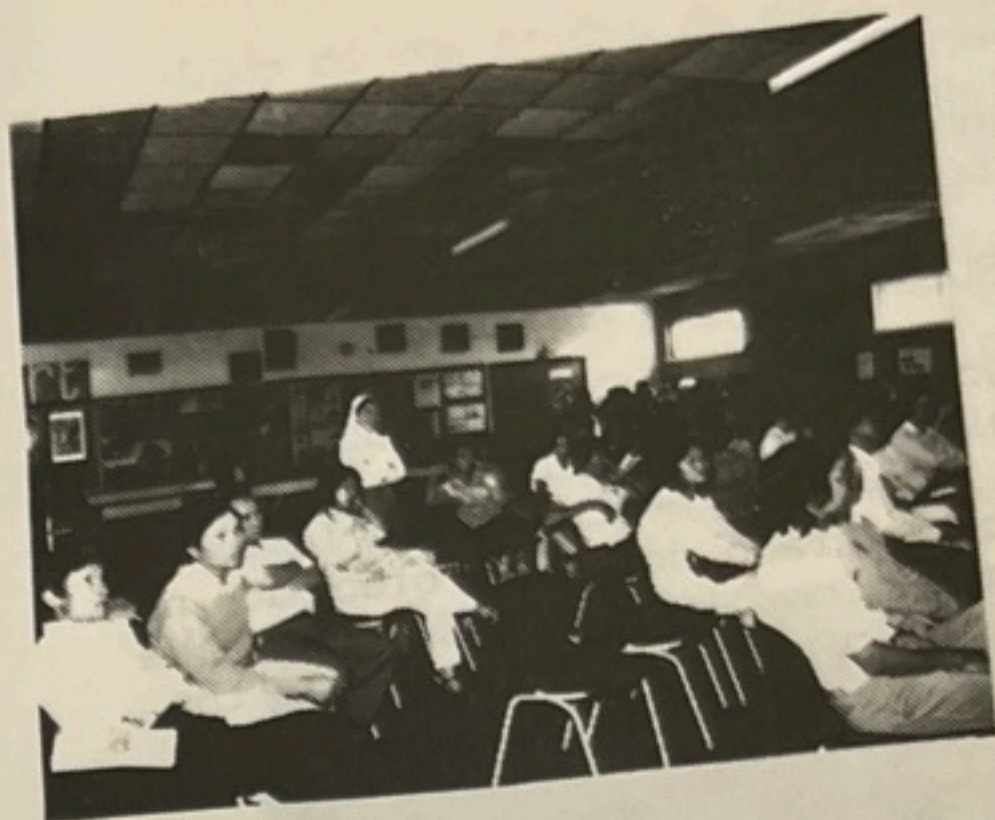
Vai trò của

Mỗi giây liên lạc giữa gia đình với học đường đã được đề cập tới rất nhiều trước đây trong nền giáo dục Việt Nam Cộng Hòa. Tại các trường học đều có thành lập Hội Phụ huynh Học sinh, nhưng trên thực tế chỉ có một số phụ huynh với ý thức vai trò của mình đã tham gia một cách tích cực vào sinh hoạt của Hội Phụ huynh. Còn đa số phụ huynh khác vì điều kiện sinh kế hoặc các lý do khác nữa đã không tham gia hoặc chỉ tham gia một cách thờ ơ hay chiếu lệ. Vì thế các Hội Phụ huynh vì thế không phát huy được mức cái chức năng của Hội đối với Cộng đồng Học đường-Gia đình-Xã hội. Theo đó Hội chỉ thực hiện được các việc như gây quỹ thêm cho nhà trường hỗ trợ việc phát thưởng cuối năm hay một vài dự án nhỏ nhỏ cho nhà trường; tham gia sinh hoạt kỷ luật nhà trường. Tuy nhiên cũng phải thành thật ca ngợi những nỗ lực cụ thể đó của các Hội Phụ huynh đường thời buổi khó khăn đất nước phải chịu đựng cuộc chiến phá hoại của Cộng sản.

VAI TRÒ THỰC SỰ CỦA HỘI PHỤ HUYNH HỌC SINH PHẢI LÀ GÌ?

Thực là một điều may mắn cho con em chúng ta ngày giờ này được sống trong một đất nước thanh bình, với một nền giáo dục tân tiến với đầy đủ tiên nghi tại xứ người. Tuy nhiên không phải vì thế mà vai trò phụ huynh học sinh được giảm nhẹ. Nếu chúng ta cứ nhắm mắt thờ ơ, phó mặc trách nhiệm giáo dục cho nhà trường thì thật là một sai lầm lớn. Vì vai trò của phụ huynh trong tiến độ giáo dục của con em là một nhân tố tối quan trọng và không thể thay thế được.

Trong các nhà trường ở nước Úc, vai trò của phụ huynh rất là quan trọng. Hội Phụ huynh trong nhà trường Úc có ý nghĩa hết sức cơ bản. Nó không những chỉ giúp đỡ nhà trường số tại về mặt tài chính mà còn có quyền đóng góp ý kiến trong đường lối giáo dục cũng như chương trình giảng dạy chung của nhà trường sao cho phù hợp với nhu cầu của xã hội cộng đồng, chưa hết Hội còn có tác động trong vấn đề an toàn xã hội cho con em chúng ta.

Bằng cách tham gia trực tiếp vào các sinh hoạt học đường như vào lớp học để giúp các em tập đọc, tham gia vào việc bán hàng cho quầy hàng quà của nhà trường vào giờ ăn trưa bán bìa, hay đi nhặt rác, trồng cây, chăm sóc cho cây cảnh trong nhà trường... Còn nhiều việc khác nữa mà chúng ta sẽ thường thấy phụ huynh người Úc giúp đỡ nhà trường như sắp xếp bàn ghế, sửa chữa các hư hao vặt vặt trong trường và nhất là việc họ hăng hái đi đến trường tiếp xúc với thầy cô giáo trao đổi về tiến trình học tập của con cái mình về cả mặt học tập cũng như tinh thần của đứa trẻ.

Những tham gia có tính cách tích cực này của phụ huynh đem lại những tác dụng như:

- Học sinh cảm thấy việc học của mình được bố mẹ quan tâm nên các em sẽ thêm hiếu học do kích động này.

Bằng những tham gia trực tiếp và thường xuyên, phụ huynh có nhiều khả năng để quan sát sinh hoạt của con em mình trong môi trường học đường về thể chất cũng như tinh thần từ đó kịp thời chăm sóc những mặt kém của con em mình.

- Cũng trong tư thế trực diện đó, phụ huynh có dịp đánh giá chiều hướng quan hệ xã hội của con em mình, nói theo tục ngữ chúng ta, "chọn bạn mà chơi", các em dễ trở nên thành viên tốt cho xã hội tương lai.

- Đóng góp nhà trường trong đường lối giáo dục phù hợp với hoàn cảnh tiến của xã hội để sau này con em chúng ta ra đời không bị bỏ ngỏ.

Vai trò Phụ huynh trong nhà trường Úc như thế rất quan trọng, và thiết phụ huynh người Việt chúng ta không nên bỏ qua một phương tiên xem nh hữu hiệu để bảo vệ quyền lợi của con em chúng ta cũng như đây là nhiệm vụ tiên nhất để các thành viên trong cộng đồng sắc tộc Việt Nam đổ vào xã hội Đa văn hóa Úc.

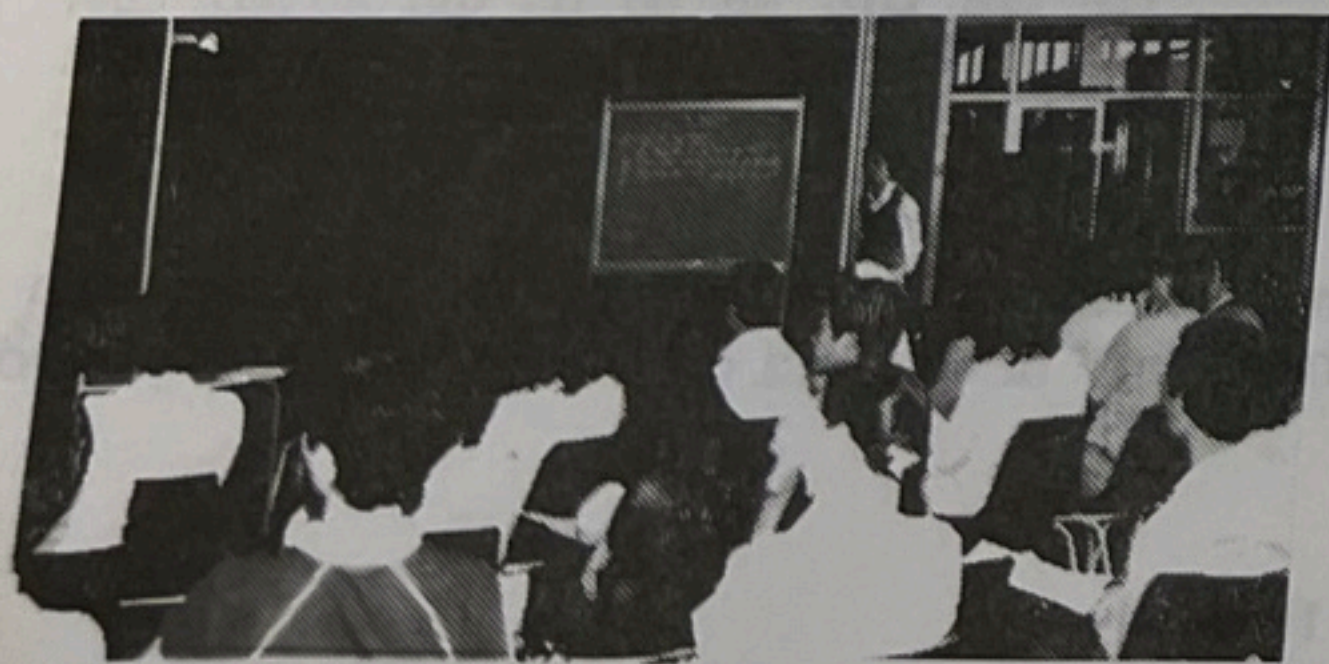
triển mai sau nơi đây hay không còn tùy thuộc vào nhiều yếu tố.

THAI ĐỘ HỤ HỮNG VÀ HỌC SINH

Không thể phủ nhận rằng có không ít các bậc phụ huynh đã lơ là đến việc truyền thụ hoặc giữ gìn tiếng Việt cho con em mình. Có thể vì quý vị này quá chú tâm đến việc cho con em theo kịp tiếng Anh mà bỏ quên mất tiếng Việt. Có thể vì quý vị này áp dụng kỷ luật quá câu "Đi nước Lèo, ăn mắm nước ấy" mà quên mất câu "Ta về ta tắm ao ta". Cũng có thể có những vị không tin tưởng ở chính sách Đa-Văn-Hóa cho rằng đây chỉ là miếng mồi phỉnh phờ dẫn dắt thiếu sót chủ thực sự ở cái nước Úc đã văn hóa này tiếng Anh vẫn là tiếng chính thức ở mọi lãnh vực, người gốc Anglo-Saxon vẫn là người có quyền năng, thế giá, như vậy thì học hay bám lấy cái tiếng Việt ẻo oạt này làm gì cho cần mui kỹ đã thêm trên bước đường trở thành một thú "Aussie" chính hiệu con nai vâng!

Ở đây không bàn được vấn đề đúng hay không đúng hoặc có lí hay không có lí, nhưng nếu người Việt hải ngoại nào cũng quan niệm như trên thì, than ôi, tiếng Việt "bách nghìn năm văn hiến" đang từng phễng ba hồi chín tiếng ra bãi tha ma! Như vậy thì mấy ông bà soạn thảo chương trình tiếng Việt khỏi mất công làm chi cho ượng sức mà lại mang tiếng. Các trường Việt ngữ do chính quyền tài trợ hay lo dẹp tiệm đi là vừa bởi vì chẳng có ma nào đi học hay gửi con em, cháu chắt đi học tiếng Việt làm chi đâu!

Tuy nhiên, thực tế không phải như thế. Nếu đã có không ít những vị đã lầm hoặc nghĩ như trên thì cũng có không ít những vị đã lầm và nghĩ ngược lại. Quý vị này cần yêu tha thiết cái ngôn chân Giao Chỉ bệt ra của giống nòi. Quý vị này cần nhớ rõ bài học bất khuất và kiên cường của cha ông, một ngàn năm nó le giặc Tàu mà vẫn lưu giữ được gia tài tiếng Việt bền

vững. Quý vị này cũng học được bài học kinh nghiệm của các sắc dân thiểu số trước đây như Ý, Hi Lạp hoặc thổ dân Úc, dù trải qua nhiều chục năm trời giao tiếp bằng tiếng Anh mà tiếng tổ tiên họ vẫn tồn tại. Không nói đến các học sinh lớp 11, 12 ít nhiều bị mang tiếng học môn tiếng Việt để qua khỏi cửa ải Tú Tài, có rất nhiều các em học sinh các ngày cuối tuần hoặc nghỉ hè đã đập cả hai, ba chuyến xe buýt đến lớp tiếng Việt tại các trường sắc tộc [Ethnic Schools]. Có những vị tình nguyện tuân náo cũng chở các em đi học với một tình thần vui vẻ và kiên trì. Có những vị đã bắt chước thói giở văng ngọc "cu-li" để đến trường Việt ngữ dạy các em é a đánh vần hằng mỗi cuối tuần. Có những vị đã hằng đêm khom lưng trên đồng sách báo cũ hoặc ổ moi móc ký ức để soạn bài, soạn sách cho các em học và cần biết bao vị đã dang thân để các em có được nỗi chớn học tập như ngày nay! Đúng hay không đúng, có lí hay không có lí?.....Chỉ biết rằng quý vị này thật can đảm!

CẦN CẦN NẤY MỰC hay ĐUNG MỬI CHIU SÀO

Trong các ngôn ngữ sắc tộc, tiếng Ý được đưa vào chương trình thi Tú Tài đầu tiên tại Nam Úc năm 1967. Chỉ hơn 20 năm sau, tiếng Việt có tên trong chương trình thi của Nha Khảo Thí. Những người tiên phong đã tranh đấu, đòi hỏi để các học sinh Việt Nam [đúng ra là tất cả mọi học sinh không phân biệt là Việt Nam hay không] được quyền chọn môn thi tiếng Việt, như vậy rất xứng đáng với niềm tự hào của họ. Nhớ quý vị này mà môn tiếng Việt sớm

có chỗ đứng trong học đường Úc. Tiếng Việt và văn hóa Việt từ đó có hi vọng bảo tồn và phát huy nơi đất người.

Là những người tranh đấu cho chương trình tiếng Việt ra đời, những nhân vật tiên phong đã phải gồng mình làm nhiều công việc đã đban của thời kh sinh [hay có thể gọi là thời "hoang sơ" cũng được]. Cái khó khăn nhất của các loại công việc này là soạn ra được một chương trình Việt Văn thích hợp cho các học sinh Việt "hố lớn", thuộc nhiều trình độ Việt Văn khác nhau trong cùng một lớp học Úc. Tài liệu dào dạt ra, mà đâu có cũng khó đem ra áp dụng cho chương trình "tạp lục" của một công đồng đi dân được. Do đó, quý vị soạn thảo đã phải dùng rất nhiều vốn kiến thức và lực soạn kỹ ỨC của mình để biến soạn thành chương trình học cho học sinh ngày nay. Vì những hạn chế trên công thêm với tình cách đời khi không được chuyên môn làm của người soạn thảo mà chương trình tiếng Việt, đặc biệt "syllabus" [chương trình] lớp 12 thường bị chỉ trích vì những lí do như: (1) tính cá nhân, mệnh mớng và mơ hồ của chương trình; (2) danh mục tham khảo, viện dẫn gồm hầu hết các tư điển trong khi học sinh lại được đòi hỏi nghiên cứu về văn chương và văn minh, học thuật Việt Nam; (3) Một số những chi tiết sai lầm đáng tiếc trong chương trình như cho rằng tác giả "Chinh Phụ Ngâm Khúc" là guyễn Du.

Gần đây có một số những chỉ trích trên báo chí quá nặng nề có thể làm nản chí những người "gánh vác" công việc phức tạp và khó khăn của công đồng như đã nêu trên. Tuy nhiên, phải nhìn nhận rằng "Bút sa, gấm chết". Quý vị soạn chương trình cho các em học quý vị đang làm nhiệm vụ cần cần này mực, quý vị đang l ăn văn hóa. Công việc này ảnh hưởng đến cả thế hệ!

THẦY GIÁO

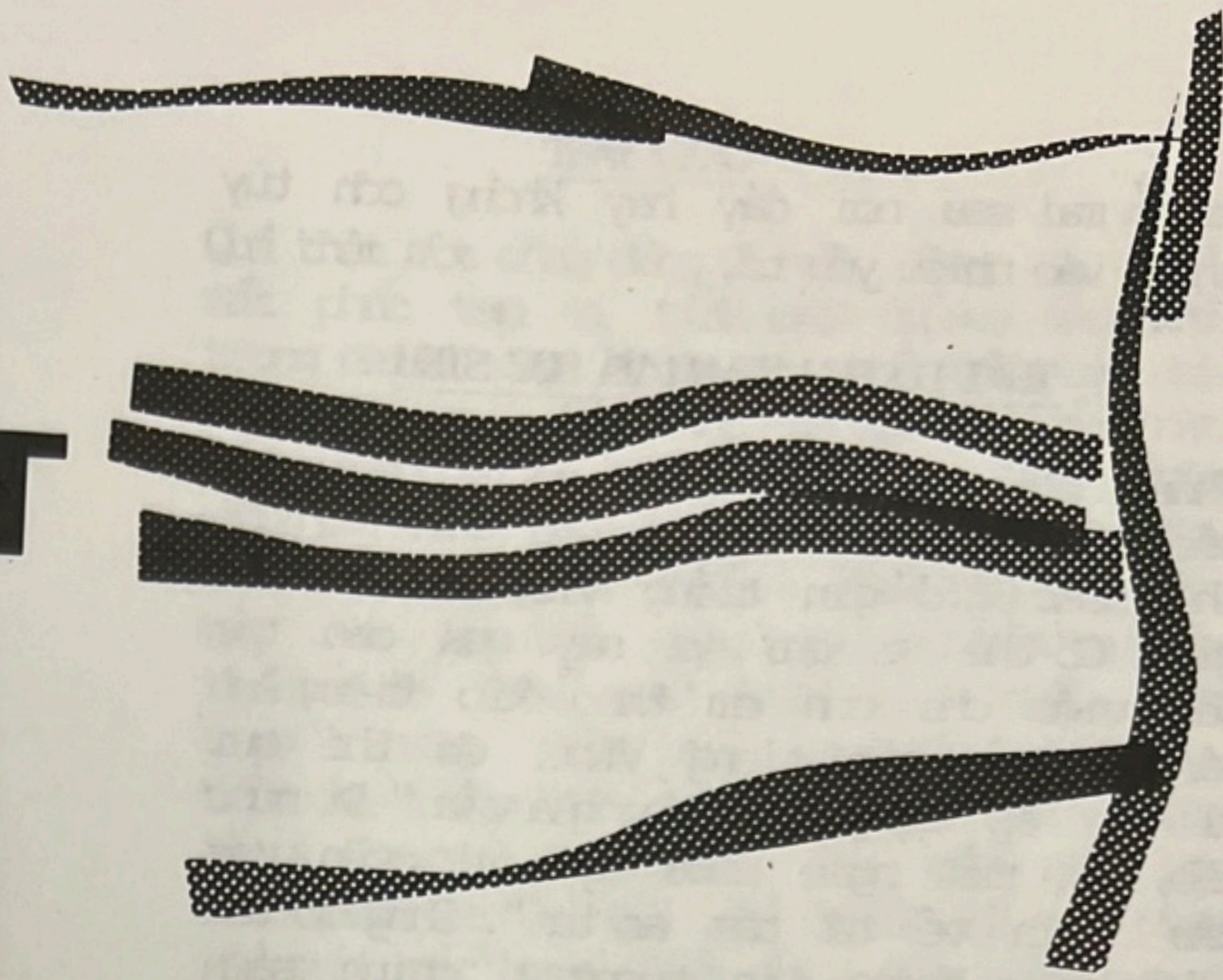
Quả thật một công đồng di cư (hay tị nạn) rất phức tạp vì tính cách di mọi sắc thái trong chính công đồng đó, vì tất cả đều phải đòi hỏi hay xét lại cho hợp với hoàn cảnh mới. Ông bác sĩ VN qua đây phải thì lại xem có đi 'công lực' không thì mới được phép hành nghề. Ngại kỹ sư thì may mắn lắm mới được cho học năm thứ ba, thứ bốn để 'thủ' luật' chời cho biết. Nhà giáo không được cái may mắn như vậy. Muốn dạy tiếng Việt ở Úc loại 'Vietnamese As a Second Language', mỗi các ngài học cách giáo dục Úc bởi vì kiểu cũ sư phạm VN của các ngài xưa rồi. Với tiếng, kinh nghiệm (dạy) Việt Văn các ngài đâu có đây thật đây nhưng nếu Anh Văn "đấm quá thì xin lỗi quý ngài vậy, chính Quyển Úc ở đây cần những ngài th ông thạo tiếng Anh nữa!

Xem ra cũng hợp lí bởi vì người Úc có biết gì về tiếng Việt đâu. Họ tuyển người là cần người biết tiếng Anh để để bề làm việc với họ chứ đâu githê người không rành tiếng Anh để có chuyện gì lại phải gọi một người thông ngôn nữa cho thêm việc! Nhưng nếu bỏ lên bàn cân một người dờ tiếng Anh mà thông thạo tiếng Việt và một người trơn tru tiếng Anh mà "quê quật" tiếng Việt thì xét ra loại người thứ nhất xứng đáng để dạy môn Việt ngữ cho các em hơn, chứ để cho loại thứ hai thì tội cho các em học sinh học tiếng Việt quá! Mặc dù anh không rành tiếng Anh có khó giao tiếp với người Úc thật, nhưng thả như vậy mà đờ nguy hại hơn loại "thùng rỗng", chẳng có gì hết. Cũng may chúng ta không có loại thầy giáo "thùng rỗng" này trong môi trường giảng dạy tiếng Việt hiện nay.

Một số thầy có có đôi chút hạn chế về chuyên môn những nghề dạy nghề mà, lo gì! Và lại, với óc cầu tiến, cầu mở và thẳng thắn, vấn đề của quý vị này không đáng quan tâm lắm. Chỉ sợ chẳng là số một khuyến hưng ích kỷ, vô trách nhiệm, bề phải hay một tinh thần bảo thủ, cố chấp và bất phục thiện. Bởi vì, với một khuyến hưng và tinh thần như vậy, e rằng có thể hệ Việt Nam hải ngoại sẽ dần dần bắt đầu đọc và bộp méo một cách hết sức cố uổng và tối nghiệp!

TIẾNG VIỆT

PHẠM NGUYỄN

Người Việt đến đây chưa lâu lắm nhưng tiếng Việt đã đang thực sự đi vào trường Úc. Tiếng Việt là một trong năm môn thi Tú Tài tại Nam Úc cả ba bên năm này [và người Việt ở đây cũng nên tự hào vì chưa có tiêu bang nào thi tiếng Việt Tú Tài như Nam Úc cả]. Tiếng Việt được giảng dạy thêm vào cuối tuần hoặc kỹ bài giảng cho các học sinh từ mẫu giáo đến lớp 10. Đã có một bản dự thảo chương trình Việt Ngữ do một ủy ban người Việt tình nguyện làm ra. Bộ Giáo Dục mới đây đã tuyển một người Việt Nam làm công việc đúc kết hay để ra một chương trình tiếng Việt chính thức cho các lớp từ 1 đến 12. Những điểm son cho tương lai tiếng Việt thấy có vẻ rực rỡ nhưng ở đâu đó trên nền trời giáo dục bao la cũng xuất hiện ít nhiều vài đám mây đen tối.

ĐA VĂN HÓA

Nước Úc là đất của mọi người từ xứ nền quốc gia này đã đề ra một chính sách [hay chủ thuyết] Đa Văn Hóa [Multiculturalism]. Đa Văn Hóa được cựu Thủ Tướng Malcolm Fraser định nghĩa như sau:

"Chỉ với thái độ chấp nhận khoan dung sống không thôi đối với tình trạng đa-sắc-thái chưa phải là chủ thuyết Đa Văn Hóa. Chủ thuyết đặt tầm mức quan tâm hơn hẳn thế. Chủ thuyết Đa-Văn-Hóa coi tình trạng đa-sắc-thái như một tài sản cần

phải nồng nhiệt đón nhận lấy, là nguồn sinh động và sung túc của xã hội... [Chủ thuyết Đ.V.H. chủ trương] di sản của một dân tộc phải được tôn trọng cũng với tầm vóc danh giá đặc thù của nó, hầu góp phần vào xã hội Úc như những thành viên thực thụ và bình đẳng."

" Multiculturalism is concerned with far more than the passive tolerance of diversity. It sees diversity as a quality to be actively embraced, a source of social wealth and dynamism... [it is about having]... one's heritage respected, to be treated with dignity on one's own terms, to contribute as full and equal participants in Australia's society."

Nước Úc áp dụng chủ thuyết đa văn hóa này như một quốc sách. Chính do đó mà, ngoài tiếng Anh, các thứ tiếng của các nhóm sắc dân khác như Ý, Hi Lạp, Đức, và mới đây là Việt Nam đã được đưa vào dạy tại các trường Úc [cách riêng Nam Úc]. Chủ thuyết đa văn hóa đã như một luồng gió mới thổi vào lòng những người Việt di cư vọng quốc. Nhờ vậy mà hoài bão cho con cháu giữ lại được tiếng nói của cha ông, và do đó gìn giữ được tinh hoa văn hóa Việt, được vun trồng nơi đất người. Tiếng Việt có được giữ gìn và phát

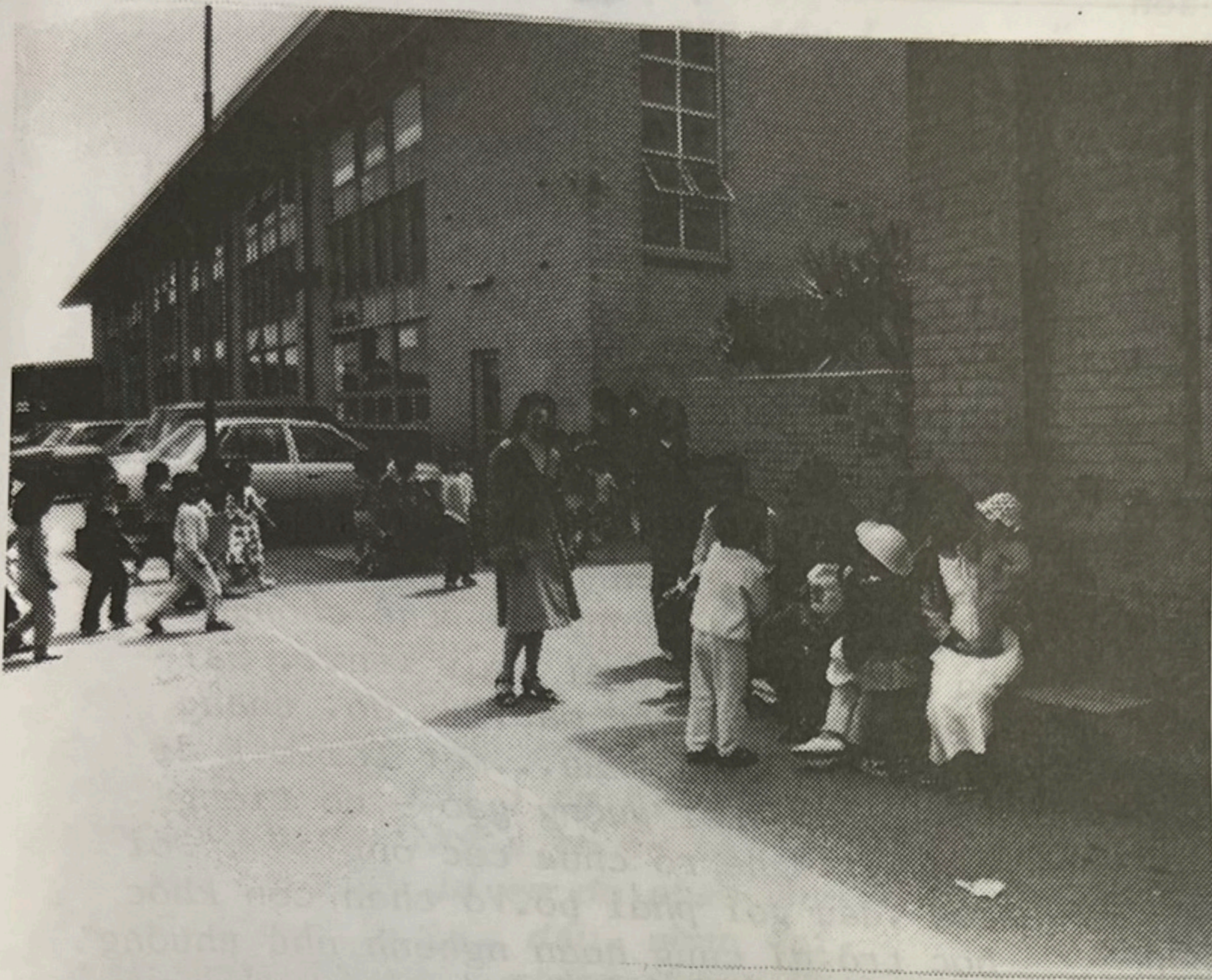
*****

*****

Chú thích: Bài này được viết ra trong bối cảnh "sinh hoạt tiếng Việt" vào cuối năm 1983 và đã đăng trên Giao Cam Noel 83. Một số chi tiết nhỏ đã "mờ" đi theo thời gian nhưng nội dung chuyên chở vẫn còn y nguyên.

HỌC ĐƯỜNG/PHỤ HUYNH

Di Giám đốc Trung tâm đang tiếp xúc với phụ huynh học sinh trước giờ vào học

Trung tâm hiện đang nhận học sinh các sắc tộc bạn theo học lớp Việt ngữ đặc biệt

Đón tiếp phụ huynh đưa con em vào học lớp Võ lờng

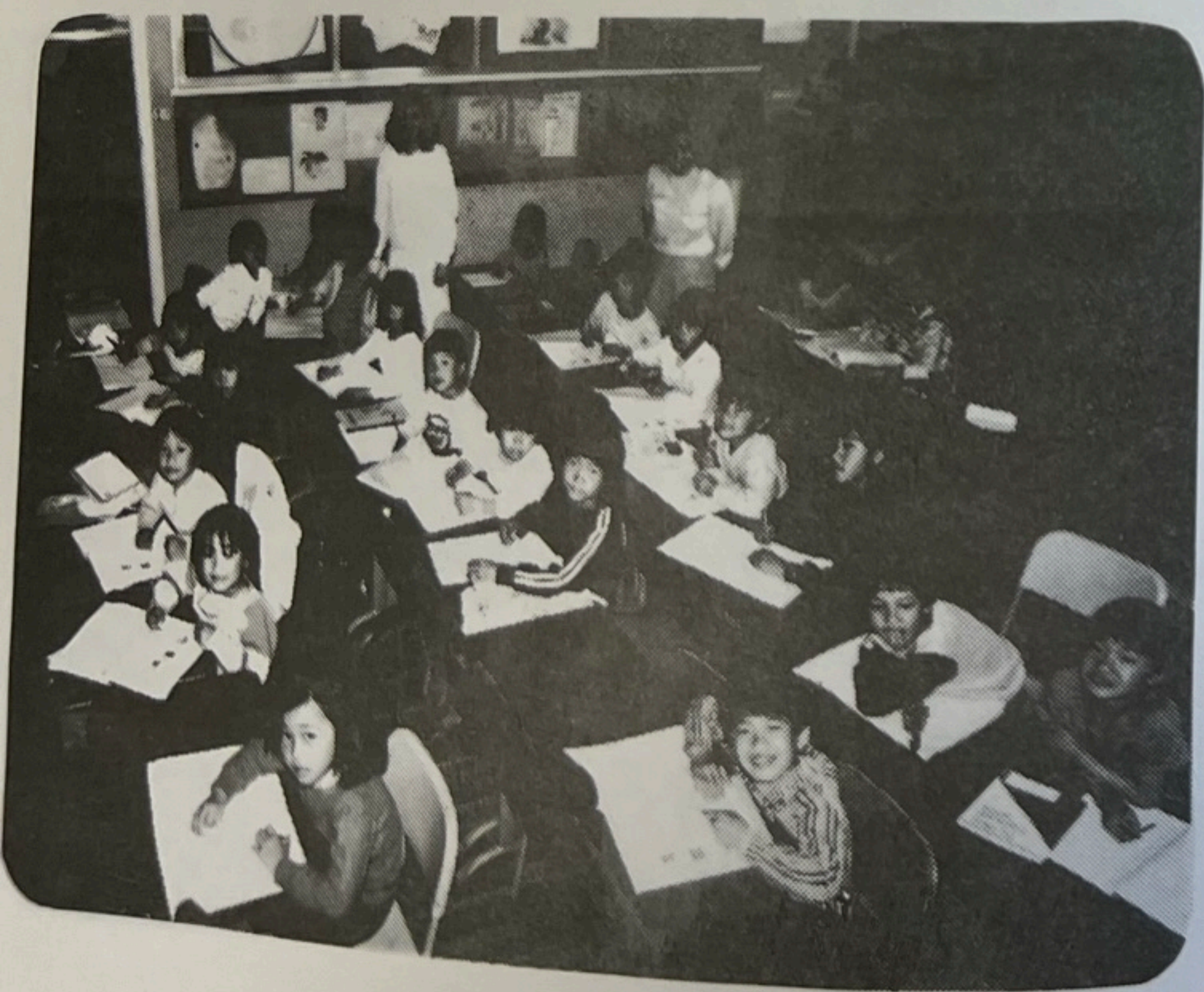
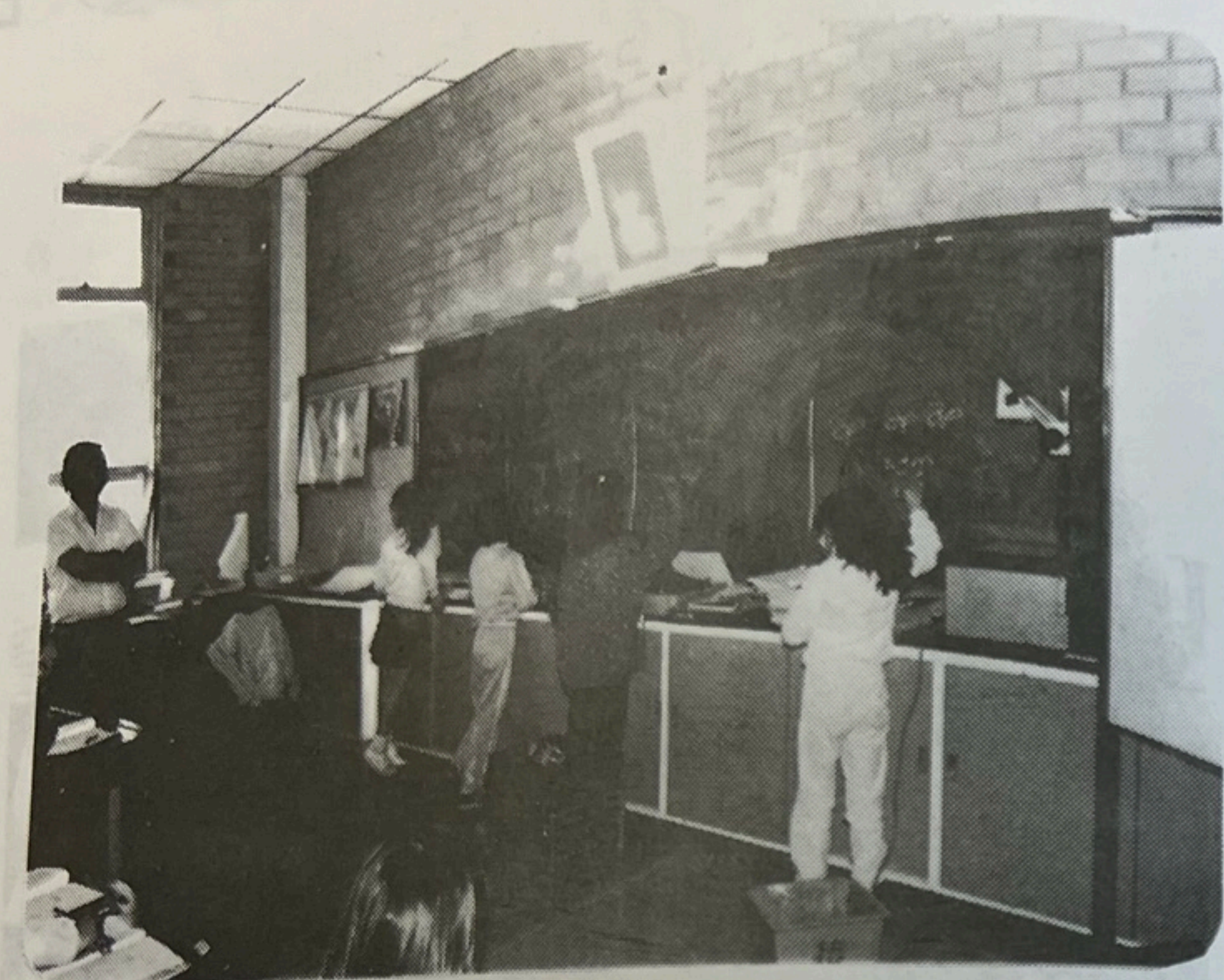

LỚP VỢ LÔNG A

Trần Phương Nghi	-	Hoàng Thị Thu Thủy
Phạm Thị Ngọc Diệp	-	Nguyễn Thị Phấn
Nguyễn Vũ Tuyết Nhung	-	Trương Trần Thúy Hằng
Bùi Vũ Anh Linh	-	Bùi Huy Thảo
Nguyễn Ngọc Lan Thanh Vân	-	Lê Đình Dương
Nguyễn Đức Hiền	-	Trần Hoàng Anh
Chanh Huy Hùng	-	Nguyễn Thế Long
Nguyễn Quốc Phong	-	Nguyễn Quốc Phong
Nguyễn Quốc Cường	-	Bùi Huy Dũng
Phạm Minh Nhật	-	Nguyễn Minh Hải
Nguyễn Đức Hòa	-	Nguyễn Văn Quý

Em là người Việt

Em là người Việt Nam ngày nay em sống trên một nước khác, nhưng em vẫn muốn học tiếng Việt vì đó là tiếng mẹ đẻ của em. Em muốn sau này vẫn còn nhớ đọc, viết, và nói tiếng Việt Nam.

Nếu em học tiếng Việt, thỉnh thoảng em có thể viết thư về cho ^{người} thân của em. Khi em cầm cuốn sách, báo, hay truyện Việt em có thể đọc và hiểu. Em nguyện sẽ học tiếng Việt thật giỏi để không phụ lòng cha mẹ, thầy cô.

ION AX

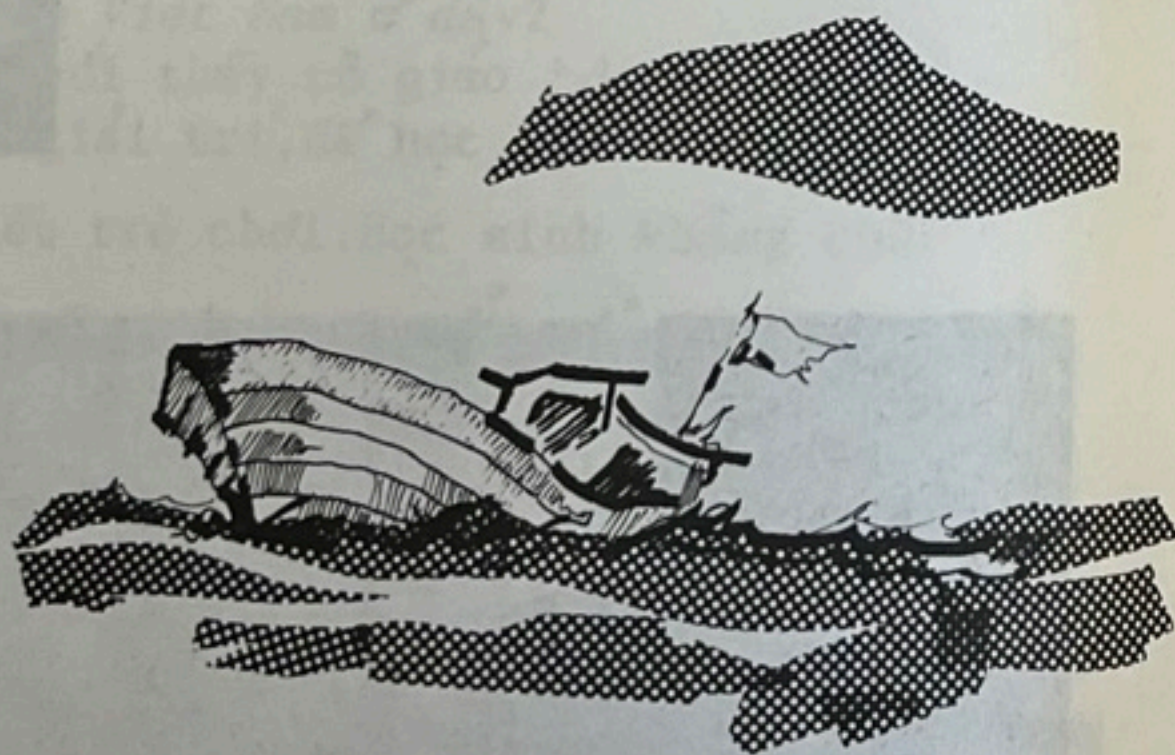
Mảnh ván Thuyền

NGUYỄN THỊ CÔNG THANH

Tôi xuất thân từ một gia đình nhà gỗ khỏe mạnh. Khi tôi được sinh ra, ba mẹ lo cho tôi đầy đủ ánh sáng và thức ăn dinh dưỡng. Nhờ vậy, tôi mau chóng lớn và chẳng bao lâu, tôi là một chàng trai khỏe nhất trong đám bạn của tôi. Tôi rất hạnh diện và sung sướng cho ba mẹ tôi.

Vào một ngày kia, tôi nghe những tiếng của gấn ngay chỗ tôi ở và kẻ đó là những người bạn tôi đã ngã xuống. Đang buồn cho tôi, lúc đó tôi rất lo sợ sẽ bị xa cha mẹ. Thật quả không sai như điều tôi nghĩ, những người thợ thấy tôi to lớn và thân thể chắc chắn, họ đã dùng máy của lên trên mình tôi. Tôi rất buồn và nhất định không khỏe khi xa cha mẹ bởi vì tôi là con trai. Tôi cố nén khóc bằng những tiếng răng rắc cố giởng lại. Những không được, tôi đã ngã xuống như một chàng trai anh hùng ngã ngựa. Sau đó, tôi được đem về một căn nhà nhỏ nhàn, những người trong nhà đối xử với tôi rất là tử tế, họ lột những lớp đất bên ngoài của tôi và rửa ra những miếng ván nhỏ để làm chiếc tàu. Tôi vui mừng khi nghe tin đó và tôi nghĩ tôi và các bạn tôi sẽ được đi trên nước và xem cá nhảy tung tưng. Đó là một điều tuyệt diệu.

Khoảng một thời gian lâu, ước mơ của tôi đã trở thành sự thật, một chiếc tàu rất đẹp vừa khoảng 20 người ngồi đã xuất hiện bên cạnh ngôi nhà. Vài ngày nữa, chúng tôi sẽ được đi đến vùng biển Cà Mau để làm công việc gì đó, tôi chưa được biết. Một ngày nay tôi thao thức ngủ không được, những bước chân nặng trĩu đập lên mình chúng tôi, hình như họ mang những thức ăn, thức uống và rất nhiều xăng dầu. Tôi tử hoi chính mình, họ đang làm gì đây, chuyện gì sẽ xảy ra.

Ngày đầu tiên, chiếc tàu khởi hành, tất cả những người trong ngôi nhà đang yêu, đã lên tàu đi về Cà Mau. Thời gian này chúng tôi đùa giỡn với cá và các con cua, ốc... Có nhiều loại cá đẹp, họ đang nhìn tôi, khiến tôi mắc cỡ và e thẹn làm sao. Tôi đã nổi vào buổi tối. Khoảng 10.00 giờ đêm, có nhiều tiếng lao xao trên bờ, ông chủ tàu của tôi đã dắt vài người lên trên tàu với những giường, mặt có vẻ rất lo sợ và sợ hãi một vấn đề nào đó. Trong đám họ, có một em bé trai nhỏ để thường khoảng sáu tuổi đang hỏi mẹ: "Chúng ta đang đi đâu, hả mẹ?". Người mẹ trả lời nhỏ nhẹ: "Con sẽ được đi thăm ba và ba sẽ cho con nhiều món quà nếu con không khóc và ngoan ngoãn." Em bé trai ngạc nhiên nhìn mẹ nói: "Những ba của con ở rất xa, phải qua biển, xa lắm mới tôi phải không mẹ?" Người mẹ gạt đầu mỉm cười và nói: "Ừ" với con. Khi tôi nghe đến đây, thì những tiếng sóng lớn đã vỗ vào mình tôi thật là khó chịu. Và tôi nghĩ ngay là họ đang đi vượt biển đến một vùng đất tử do.

Tôi hôm đó, tôi mệt mỏi với sóng biển và ngại thiếp đi đến lúc nào, cũng không hay. Khi tôi thức giấc, trời đã sáng rồi, tôi nhìn lên tàu, những người nằm la liệt và họ bị ối. Sóng đập quá mạnh hai bên hông tàu. Nó đi lên, đi xuống, lạc qua, lạc lại, làm cho chúng tôi khiếp sợ. Chúng tôi cố gắng kiếm trở, với các chèo lái tàu. Và chịu đựng hai ngày sóng biển đập âm ỉ. Tối ngày thứ hai tỉnh từ lúc đi trên biển, chúng tôi gặp một tàu đánh cá Thái Lan, ông chủ tàu lục đồ với la lên: "Các cô gái hãy ở dưới tàu, đừng đứng lên nhìn, và tất cả anh em trai chúng ta, mọi người hãy cầm một cây củi hay là dao, đứng lên trên boong tàu để cho tui Thái Lan bỏ đi." Nghe lời hiệu lệnh đó, tất cả đều làm như thế. Chẳng bao lâu,

chạy ngang qua tàu Thái Lan, những người Thái Lan nhìn những người Việt Nam đang cầm vũ khí, họ rất sợ và cuống gỏi chạy đi như những người thỏ săn rượt con mồi. Tôi rất ngạc nhiên như muốn hỏi: "Tại sao các bạn làm như vậy, những người Thái Lan là gì, chuyện gì sẽ xảy ra sau này?" Những câu ấy luôn ẩn hiện trong đầu tôi.

Sáng ngày hôm sau, họ vui sướng ngủ ngon lành vì đã được chiếc tàu Thái Lan. Họ liền nấu cháo, uống với sữa mùng cho sự may mắn ấy. Một người thanh niên trẻ lấy cái mặt của tôi ra làm củi nấu cháo, chẳng may trong lúc chẻ củi, một phần nhỏ cái mặt của tôi văng vào mình em bé trai. Em bé ấy thấy tôi bóng láng, không bị săn sủi, vì thế em cố gắng giởng dậy lấy và giấu đi. Vài giờ sau, bữa tiệc xong xuôi, em ấy lấy một chiếc dao nhỏ để gọt tôi ra thành một con búp bê. Lúc đó tôi nhảy nhót, mừng vui, vì bây giờ tôi là một em bé gái đẹp.

Lại thêm một ngày trôi qua, nước đủ trữ sắp hết. May mắn hỉ, những tiếng nổ không còn đều, người thợ máy không biết làm thế nào, khi không có dụng cụ cần thiết. Bất chợt tiếng người lái tàu vang lên: "Gặp gian khoan rồi, các bạn ơi, chúng ta cố gắng chạy thêm vài tiếng nữa là tôi." Bon họ vui mừng và hô hét lên như gặp được một vị ân nhân giúp đỡ. Em bé trai cũng vậy và anh ta cầm tôi lên xem gian khoan và anh ta nói: "Búp bê, chúng mình làm bạn nhé, những người ngoại quốc trên gian khoan đó sẽ đưa mình vào trong đảo."

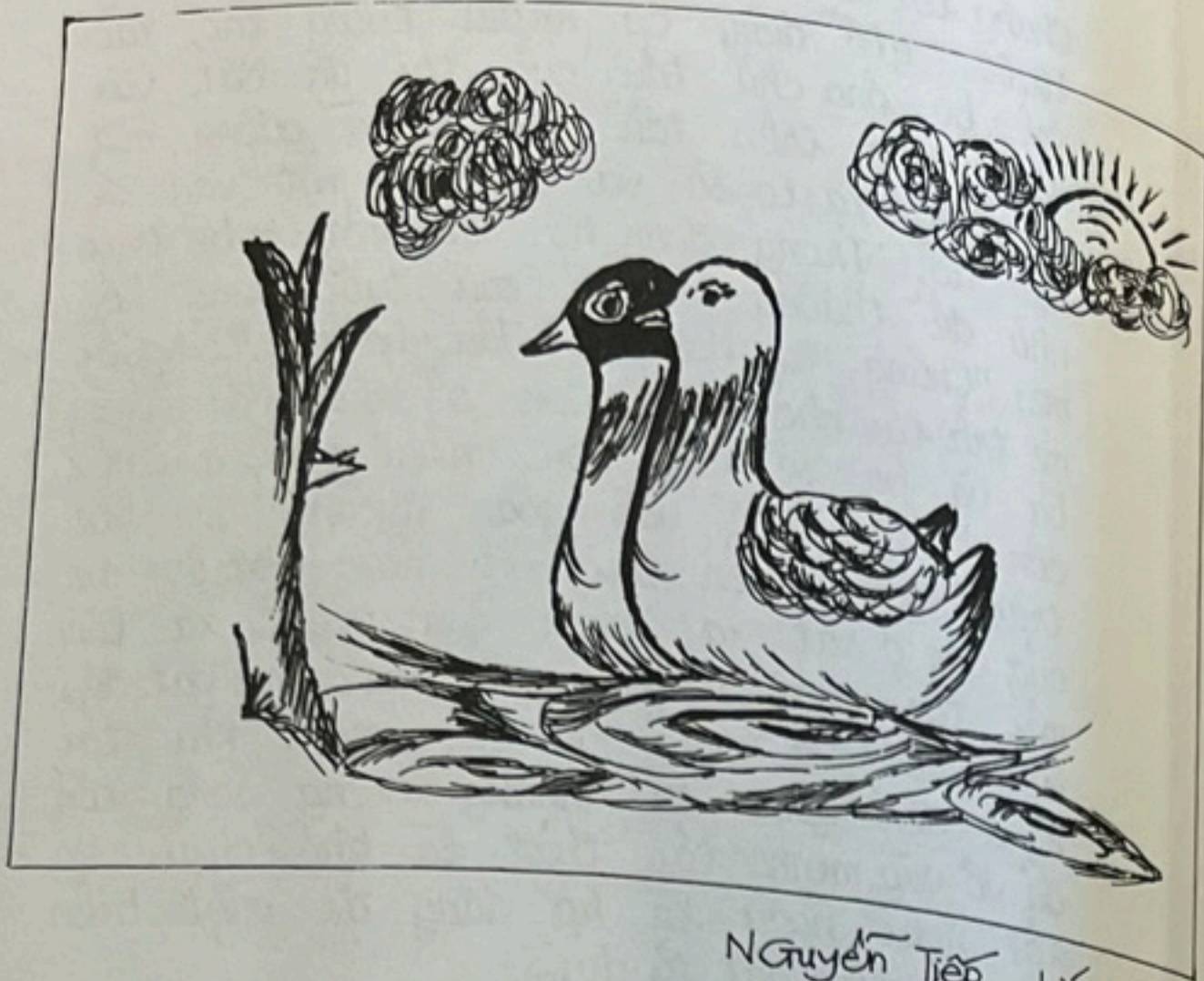
Vài tháng nữa, anh sẽ đưa bé gặp ba anh nhé! Nghe nói thế, tôi gật đầu, chớp mắt và mỉm cười, trong miệng thêm cảm ơn.

Chạy thêm một tiếng đồng hồ, đã tới bên hông gian khoan, các người làm việc trên ấy đưa tất cả thuyền nhân lên tàu cùng với cái mũ búp bê. Đó chính là tấm rùa. Những người thuyền nhân này được tắm rửa sạch sẽ, ăn cơm và ngủ thêm một đêm trên tàu. Họ được đưa về đảo Pulau Bidong. Tôi ở đây được hai tháng và chuyển sang trại Sungai Besi ở thêm 2 tháng nữa.

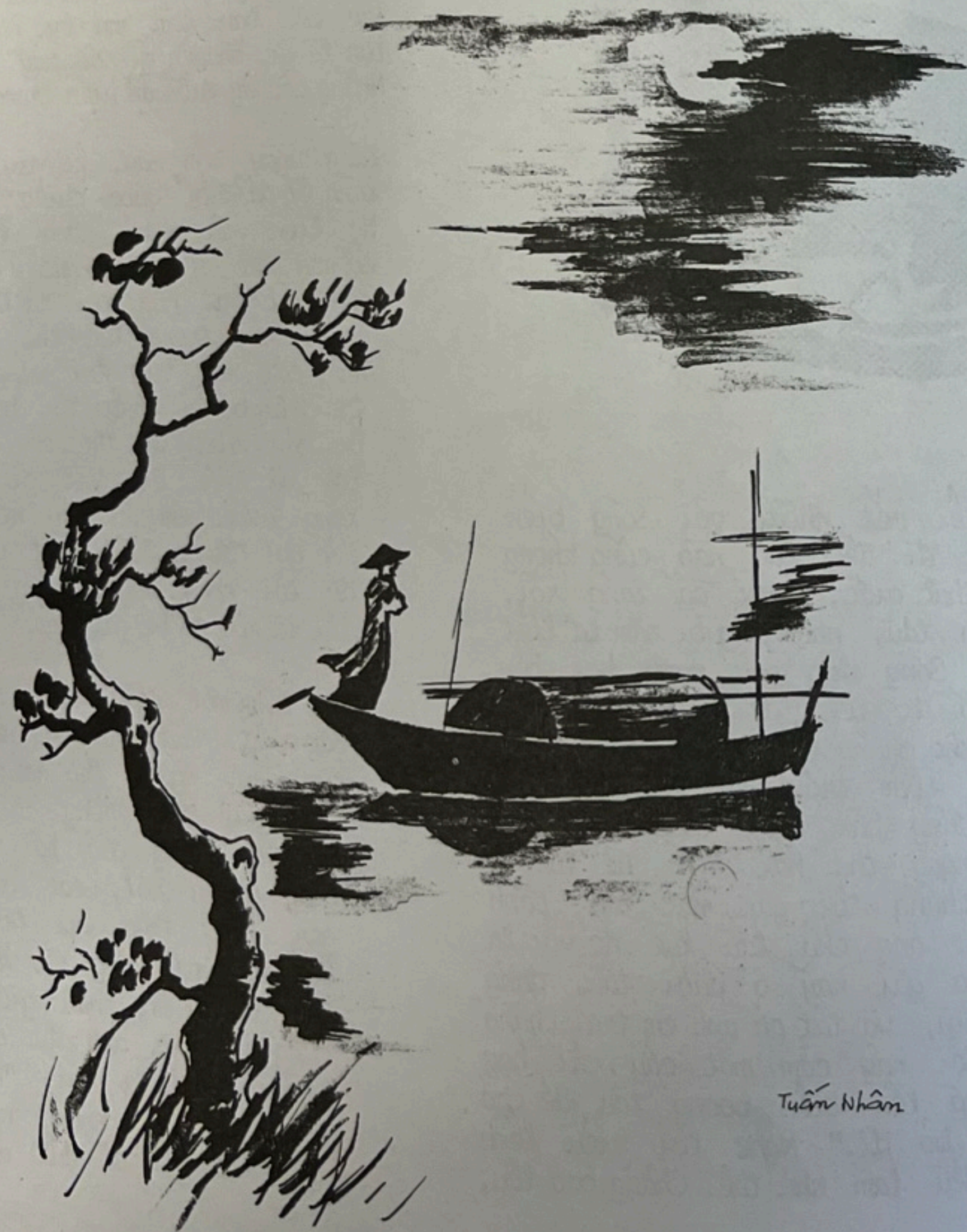
Sau đó, tôi được đi máy bay từ Mã Lai đến Singapore và từ đây đến Adelaide. Tôi đang mơ tưởng lại những cảnh đẹp của phi trường với nhiều người đi qua đi lại, đột nhiên tôi nghe tiếng của em bé nói: "Ba, con ở đây." Người cha gặp vợ và con rất mừng rỡ và đưa về nhà. Đứng như lời của mẹ em bé nói từ lúc xuống tàu vượt biển, trong căn phòng của em bé có một gói quà thật lớn đầy những con búp bê, rất là đẹp. Thế là tôi được sát nhập một bọn với họ, chơi đùa đồng với nhau.

Tuy nhiên, những lúc tôi buồn, tôi cảm thấy nhớ bạn bè, cha mẹ. Tôi hy vọng có ngày tôi sẽ được về thăm quê hương để tôi gặp lại những người thân, lúc đó tôi sẽ giới thiệu với họ về em bé trai và nói: "Đây, người ân nhân của tôi!"

*****000000*****

Nguyễn Tiếp lớp 10

Tuân Nhâm

TÂM SỰ MẠNH GỖ SAO

Bầu trời đầy những dải mây mù. Suốt cả một buổi sáng, mặt trời cũng không buồn lộ diện, uể oải nằm khép mình trong những lớp mây xám xịt và dày đặc ở trên kia. Hôm nay biển động. Những cơn sóng thần dâng lên thật cao, xen lẫn tiếng gió thổi mạnh vì vì qua bên tai. Một thế giới gần như đã chết, trừ những tiếng gào thét âm ỉ của gió và sóng biển. Bầu trời cũng như biển, vẫn mênh mông như ngày nào, trông thật giống hai mí mắt không lộ đang âm thầm lay nhay. Trên bờ không một bóng người qua lại. Chắc giờ này họ đang nằm co ro trên giường ấm, hoặc đi làm, hay ít ra họ cũng đang hưởng những giây phút ấm cúng của gia đình. Nhưng không ai đặt chân ra biển vào lúc này.

Còn tôi thì sao? Tôi không phải là người ừ? Không, làm gì tôi có được diễm phúc ấy, tôi chỉ là một mảnh gỗ sao bé con con, đen đũi, gầy còm, xấu xí và thậm chí còn bị mục nát nữa. Nước biển thấm vào người tôi, mặn chát và lạnh cóng. Tôi trôi nổi, lênh đênh trên sóng biển, và mặc cho chúng dầy dụa. Chắc các bạn ngạc nhiên lắm nhỉ? Mà các bạn ngạc nhiên cũng đúng, vì một mảnh gỗ sao bé nhỏ như tôi thì làm sao có những tâm sự, hoặc tro chuyện như các bạn? Nhưng tất cả đều là sự thật đây bạn à! Bạn tin hay không, tùy bạn. Chỉ có thế thôi. Bây giờ nghỉ lại, cuộc đời tôi như một giấc mơ, và dường như rất xa xăm...

Tôi còn nhớ rất rõ. Quê hương tôi xa lắm, ở tận rừng xanh phía bên kia bờ Đại dương. Quê hương Việt Nam của tôi đấy, chứ không phải là một xứ Mã Lai đây xa la như nói đây. Nơi ấy, họ hàng nhà sao chúng tôi sum họp một nhà, yên vui và đầm ấm. Nào ông bà, cô cậu, chú bác, anh em tôi... đi cá. Tôi là người con út trong gia đình. Lúc ấy tôi là một chàng trai đang lớn, thân thể tráng kiện, nở nang, và lúc nào cũng có ước vọng là vươn lên mái, tôi tận trời xanh cho thỏa chí tang bồng. Nhưng những ngày vui ấy bỗng dưng chấm dứt khi một ngày nọ, một đoàn người kéo tôi và cướp đi cuộc sống của chúng tôi. Một cuộc sống đầy êm đềm. Ngày ấy, trời cũng đầy gray mù, âm u như hôm nay. Nhưng dụng cụ giết người của họ hiện ra trước mắt anh em chúng tôi, nào dao, búa, rìu, của... Lúc ấy, không gian và thời gian dường như đứng lại, tất cả mọi vật đều im lặng như để chứng kiến những giây phút kinh hoàng, hay một chuyện kinh thiên động địa nào đó sắp sửa xảy ra. Tôi bàng hoàng, tim đập nghe thành thịch. Và rồi tiếng búa rìu bô xuống thân mình họ hàng tôi lại cắt lên chan chát... nghe thật ớn lạnh. Tôi ngấm ngấm, xót thương khi thấy từng người thân quyền thước tang lần lượt ngã xuống. Đã đến lượt tôi rồi. Tiếng mẹ tôi bỗng vắng vắng bên tai, anh em: "Đừng buồn nhé con. Đời chúng ta sẽ có một lần nở xuống, dù sớm hay muộn. Con hãy hãnh diện lên, vì chúng ta sống"

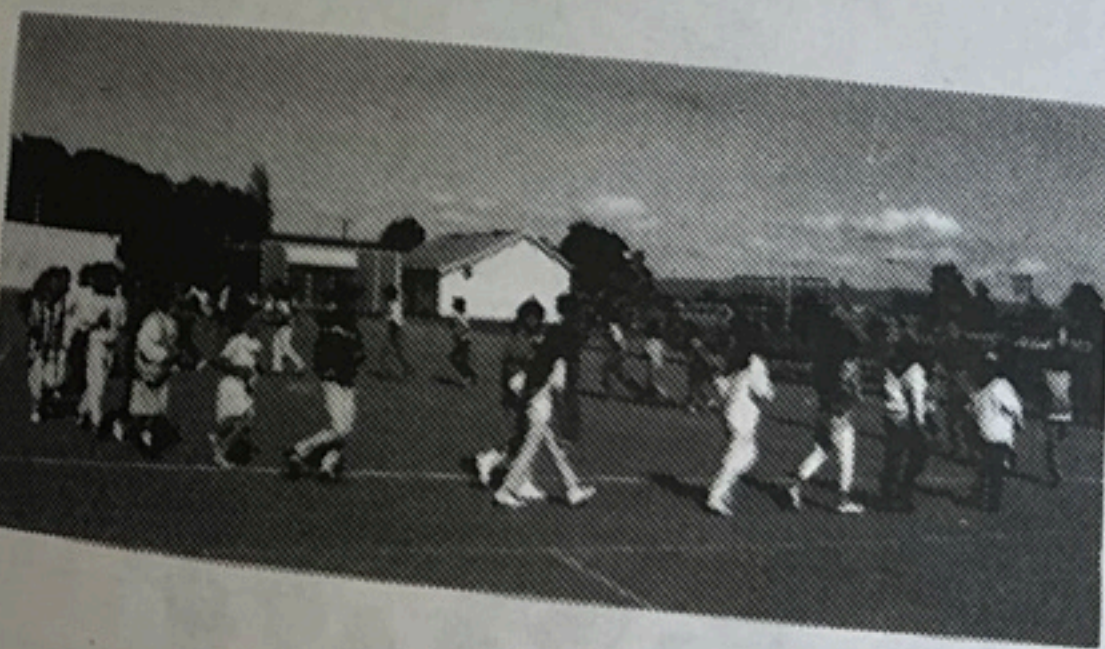
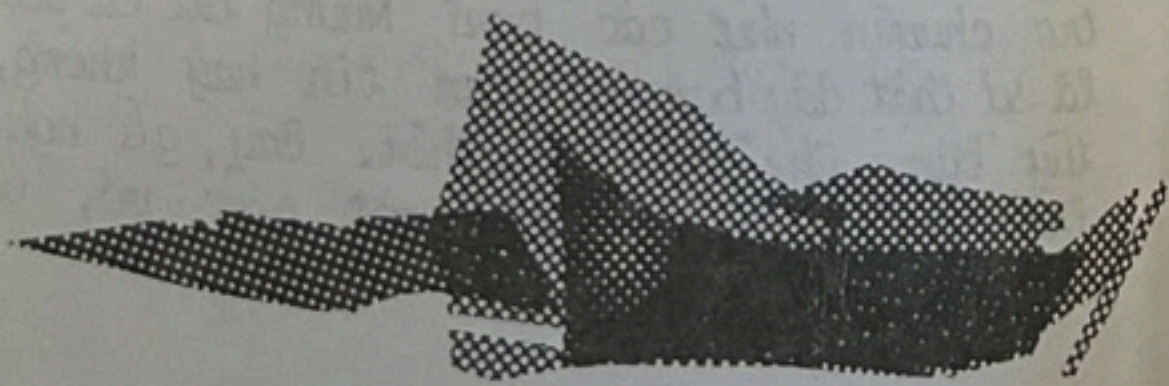
lã để phục vụ chủ không phải ăn bám vào xã hội này!" Nghe theo lời mẹ, tôi nghiên rặng chầu đứng, đầu cho những dòng máu trong thân tôi đang trào ra lai láng. Chẳng mấy chốc, tôi đã ngã quy xuống, tựa nhĩ một anh chàng kỵ sĩ đứng mảnh ngả xuống từ thân ngựa. Trước mắt tôi, trời đất bỗng tối sầm lại, tôi mê man, bất tỉnh...

...Khi tỉnh dậy thì tôi đã thấy thân thể mình được phân xẻ ra từng bộ phận khác nhau rồi. Những tuyệt nhiên tôi không hề biết đau đớn là gì. Tôi chỉ cảm thấy nuối tiếc rằng trước khi ngã xuống, tôi không được nhìn lại quê hương tôi một lần cuối, nơi tôi được sinh ra và lớn lên với bao kỷ niệm vui buồn. Họ hàng tôi bây giờ ra sao? Số phận họ như thế nào? Và mỗi lần nghĩ như vậy, lệ của tôi lại trào ra dãn dụa. Bạn cố thông cảm cho tôi không? Không phải chỉ loài người của các bạn mới có tình cảm, mà loài thảo mộc chúng tôi cũng vậy, cũng chứa chan bao tình cảm dạt dào, chúng tôi cũng biết thương, biết nhớ, biết vui, biết buồn... Tôi chỉ gặp lại những người bạn cũ khi xưa, thế thôi. Trải qua bao cuộc mò xẻ mang dầy về "y khoa", có lẽ lần này, đời sống của chúng tôi cũng đã tam ổn định, vì thân thể chúng tôi không còn bị phân xẻ cũng như bị giam giữ trên những chiếc xe cam nhông, ngộp thở như trước nữa. Chúng tôi nằm san sát bên nhau, lăm quen với sóng biển và sườn gió hoặc những tiếng gọi nhau đi đi của gia đình "ông chủ". Ông chủ là một người thầy lớn, béo trồn nung núc, lúc nào cũng dẫn theo đàn con khoảng năm sáu tuổi lúc nhúc phía sau. Rồi chiều về, trên thân mình chúng tôi dầy tấp những thủ ca tuổi và những lúc ấy là lúc ông chủ tôi vui nhất, ông

cuối khà khà, đòi một tí hí nhĩ hai mắt lườn, cộng thêm đôi má phề trông thấy tều lăm sao! Rồi họ còn đặt tên cho chúng tôi nữa, tôi còn nhớ rõ lắm "Tàu đánh cá MH 3724". Thời gian cũ thể mà trời qua vùn vụt, một năm, rồi hai năm... Vẫn cảm thấy công việc này thoải mái và hấp dẫn. Mẹ tôi đã nói đúng, vì ít nhất, tôi cũng đã là một người hữu dụng cho xã hội. Tôi cảm thấy đời vui hẳn lên...

...Rồi cho đến một hôm, trời vẫn còn tối đen như mực, tất cả anh em chúng tôi bỗng nhiên bị thức giấc bởi những tiếng chân đạp trên sàn tàu xen lẫn những tiếng thì thầm nhỏ to. Thân thể chúng tôi như có ai dìm xuống, nặng trĩu và dần dần ngộp thở. Chúng tôi ngước mắt nhìn. Người! Chỉ có người và người. Già cô, trẻ cô, mập cô, ốm cô... dù thủ hạng người! Không kịp cho chúng tôi suy nghĩ, tiếng máy tàu trong khoang đã cất lên xình xịch, và chúng tôi chỉ biết tuân theo. "Mẹ kiếp!" Tiếng chửi rủa của một vài thằng bạn vang lên, đầy vẻ bức tức vì giấc ngủ ngon lành của chúng bị phá ngang, Tôi thắc mắc, túi hỏi rằng: "Không biết gia đình ông chủ và bọn người này đi đâu mà sớm thế? Định cá ừ? Chắc chắn không phải rồi. Vậy thì đi đâu?" Tôi bên dĩa ý kiến của tôi ra hỏi mấy thằng bạn bên cạnh, nhưng chúng cũng mù tịt, không hơn gì tôi. Tôi suy nghĩ nát óc nhưng vẫn không tìm ra câu giải đáp. Linh cảm cho tôi biết rằng có thể đây là một chuyện đi định mệnh, vì tất cả mọi việc diễn ra bất ngờ và đột ngột quá. Trời đã sáng. Anh bình mình hé lên ở phía đông. Một vài thằng bạn run lên cảm cấp vì hơi lạnh của biển và gió. Trên thân mình chúng tôi, mọi người im phăng phắc, không khí thật nặng nề. Chiều qua rồi đêm đến. Màn đêm bao phủ, không gian mịt mùng chỉ có tiếng sóng vỗ rạt rào vào thân mình chúng tôi cũng tiếng máy nổ đều đều. Rồi tôi bỗng reo lên: "Đừng rồi! Không phải họ đi du lịch sao?" Không phải đâu, đi du lịch gì mà phải lên lút, cực khổ và bỏ phở thế này? Chẳng lẽ họ đi vượt biển? Đa nhiều lần,

tôi nghe họ nói đi tìm tù do, nhưng chúng tôi nào có hiểu, cứ ngỡ tai ra mà nghe! Vậy thì đúng một trăm phần trăm! Bạn có thấy tôi thông minh không? Nhưng đi tìm tù do gì mà khổ thế? "Tù do" đắt giá thật đó! Tôi nói với chúng bạn, nhưng chúng chỉ gạt đầu không đáp lại. Tôi cảm thấy mắt hồng nhưng tôi thông cảm cho người Việt Nam tôi nhiều hơn. Tôi sẽ cố gắng hết sức mình để phục vụ vì tôi đã từng hứa như vậy. Tàu vẫn chạy, có lúc trườn lên rồi hụp xuống. Thời gian vẫn trôi. Biển lại giân dù, nhưng lúc ấy chúng tôi nhìn thờ, nghiên rặng và âm thầm chịu đựng. Nhưng có lúc biển như một bà mẹ hiền từ, vuốt ve và xoa dịu chúng tôi. Nhiều lần cá heo tới rù chúng tôi chơi cút bắt, nhưng thấy chúng tôi vẫn mãi mê với công việc, nên chúng đành tui ngấu bỏ đi. Và cụ thể, một ngày rồi hai ngày lại qua đi. Tôi nghiệp mấy tháng bạn, chúng không hề than thở một lời. Trời mưa rồi lại nắng. Nắng phản chiếu trên biển trông ngợn mục vô cùng, giống như ai rắc bạc trên mặt biển, lấp lánh. Cảnh hoàng hôn trông càng tuyệt diệu. Mặt trời như một quả cà chua không lỗ, đỏ và chín mọng đang từ từ chìm xuống lòng đại dương với những rặng mây đủ màu đủ sắc bao quanh. Đẹp thật! Và rồi, ngày thứ ba cũng bình thản qua đi. Tàu vẫn nổ máy đều, biển vẫn tỏ ra hiền dịu. Đêm đến. Rồi trên tàu có tiếng reo mừng lao nhao: "Sắp tới đất liền, rồi bà con ơi!" Chúng tôi dĩa mắt nhìn về phía trước. Quả đúng vậy, xứ Mã Lai hiện ra trong đêm như sao sa. Đi mãi cho đến trưa sau đó, tàu cập bến. Người bán xú kéo ra xem rất đông, cả chính quyền Mã Lai nữa. Ai này đều chen nhau bước lên bộ, không thêm đôi hoai đến chúng tôi nữa...

...Chúng tôi mệt là người, phân thì say sòng, phân thì uể oải trong mình. Tôi cảm thấy tủi thân vô cùng. Sao bọn họ lại vô tình đến thế. Tôi dĩa mắt nhìn họ, gặp ngay ánh mắt của ông chủ đang quyền luyến nhìn chúng tôi. Vẫn đàn con lúc nhúc phía sau, vẫn đôi má béo phề, cặp mắt lườn tí hí của hôm nao...nhưng hôm nay ông đẹp vô cùng...Kìa, mắt ông đã nhòa lệ. Tôi cảm thấy âm lòng. Rồi người khác cũng đỏ dòn ánh mắt về phía chúng tôi, đầy vẻ thân thuộc... Tôi không cảm được nước mắt... Rồi họ cất bước đi...

...Thời gian trôi thật nhanh! Tôi cũng không nhớ mình được "định cư" trên mặt biển Mã Lai này được bao lâu rồi. Thân thể tôi tàn phế và có lẽ tôi là người sống sót cuối cùng của chiếc tàu kia. Trên trời, mây đen vẫn phủ kín. Trên bờ vẫn không một bóng người. Tôi cô đơn, tưởng lại tôi mù mịt. Nhưng cho dù tôi có nhắm mắt bây giờ, tôi cũng an lòng vì tôi đã lăm đúng lời mẹ dặn, tôi đã góp công trong chuyện đi tìm "tù do" của người Việt Nam tôi và mãi mãi tôi sẽ hưởng và nhớ về cố hương. Còn bạn thì sao?

Chúc bạn thành công nhé! Tạm biệt!

minh-hoa Trần Văn Hết - lập 10

THAY LỜI CUỐI

Thế là tờ báo đã hoàn thành, dĩ nhiên trong sự hối hả và gấp rút của những người trách nhiệm. Lần đầu tiên, cho Trung tâm Việt ngữ LẠC LONG & ĐẮC LỘ, một tờ Đặc san & Kỷ yếu được hình tạo bởi tất cả những thành viên của cộng đồng học đường: Quý vị Phụ huynh, Thầy Cô giáo, và các em học sinh. Những cảm nghĩ suy tư từ nhiều đôi tượng, dưới góc độ khác nhau đã có mặt trên tờ báo. Có thể những cảm nghĩ ấy, những suy tư ấy không có gì mới mẻ hay sắc sảo, nhưng chúng tôi thiết nghĩ đó là cả một công trình: những khao khát nội tâm, những tâm tưởng đã thăng hoa. Bằng tờ báo chúng ta có trong tay, chúng ta đang san sẻ ngọt bùi trong những ngày tháng lưu vong, trong những giọng chữ có những lời réo gọi hãy dắt dìu nhau trên bước đường đi tới: BẢO TỒN & PHÁT HUY VĂN HÓA GIÔNG NÒI.

Chúng tôi không nghĩ rằng các trung tâm Việt ngữ vào ngày Thứ Bảy chỉ có đơn giản một vai trò dạy và học tiếng Việt mà thôi, hơn thế nữa nhà trường sắc tộc là cả một môi trường đầy sinh động cho những nhiệt tình hăng say thiết tha tới tiên đồ của dân tộc. Những giờ học có ngăn ngại thật, nhưng có thấy những cố gắng của phụ huynh mang con hàng tuần đến trường đều đặn không kể nắng mưa, dưới mọi điều kiện nhiệt độ; những thầy cô giáo cặm cụi thao thức soạn bài, chấm điểm cho những đứa học trò như những cánh chim khắp bốn chân mây tụ nhau về tổ trong những ngày Thứ Bảy - có thấy những em bé Việt Nam xinh xinh tóc đen mới đó ứng ỉnh đến trường ẻ a chữ Việt, hát lên những bài dân ca ngọt ngào tình Mẹ... Chúng ta mới thấy những giây phút ấy thực quý giá vô vàn... Chúng tôi thấy rằng tờ Đặc san & Kỷ yếu của Trung tâm LẠC LONG & ĐẮC LỘ phải ra đời như một vinh danh cho những đóng góp âm thầm và tuyệt vời ấy của tất cả mọi người trong chúng ta đây.

Và tờ báo đã hình thành, đánh dấu một bước tiến mới của Trung tâm Việt ngữ LẠC LONG & ĐẮC LỘ: từ một lớp học nhỏ nhắn khiêm nhường trong trung tâm tiếp cử Pennington của năm 1980, ngày nay đã thực sự một trung tâm dạy tiếng Việt với kích thước riêng của nó, con số học sinh gia tăng đều. Đó là một dấu hiệu tích cực, thành quả của những người đầu tư tìm óc vào tiến đồ giáo dục Cộng đồng Người Việt tỵ nạn tại Nam Úc. Tuy nhiên nó cũng đánh dấu một khúc quanh chuyển mình quan trọng của Trung tâm - đây ưu tư sắp tới: làm sao để đáp ứng đúng mức và có hiệu quả nhu cầu giáo dục của Cộng đồng Việt tộc.

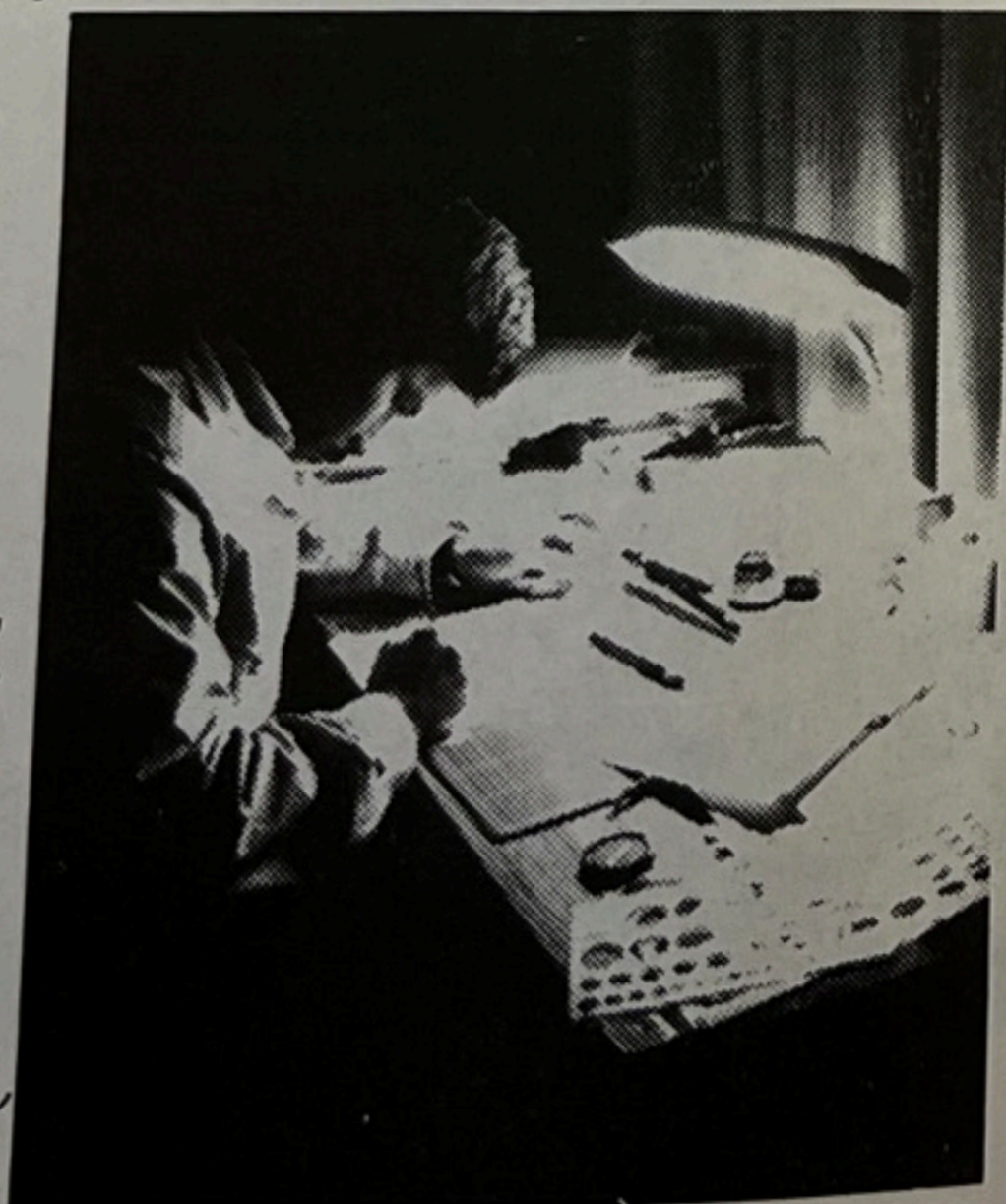

Ưu tư ấy đang được nhà trường nỗ lực giải quyết : Thầy Cố giáo trong Ban Giảng huấn, Ban Giám đốc đã phối hợp chặt chẽ hơn nữa với Hội Phụ huynh Học sinh - nhân tố quan trọng nhất để giúp nhà trường hoạt động hiệu quả trong việc giảng dạy, chăm sóc các em học sinh Việt Nam hôm nay - hy vọng rằng trong thời gian sắp tới, Trung tâm còn phát triển tốt đẹp hơn nhờ sự tiếp tay cụ thể của quý vị Phụ huynh học sinh ...

Trong Đặc san & Kỷ Yếu MÀI TRƯỜNG VIỆT, người đọc sẽ tìm thấy thực nhiều những khắc khoải của nhà giáo Việt Nam trong ngày tháng tạ hường hôm nay : LAM SAO ĐỂ BẢO TỒN NHỮNG GIÁ TRỊ VĂN HÓA TRUYỀN THỐNG VIỆT NAM ? Như đã nói trên, nhà trường ngày Thứ Bảy là một điều không thể thiếu được trong mọi phụng thờ thức bảo tồn và phát huy tiếng Mẹ. Không chỉ là một lớp học thuần túy, các lớp học tiếng Việt chính là mỗi trường công hiến cho con em chúng ta một BẦU KHÔNG KHÍ TRUYỀN THỐNG VIỆT NAM. Ở đó các em chỗi đùa trò chuyện trao đổi nhau những tín hiệu truyền thống bằng tiếng Việt Nam. Kết hợp với GIA ĐÌNH, mái ấm gần gũi và hiệu quả nhất để giúp các em biết yêu thương những giá trị Văn hóa giống nòi, nhà trường sẽ là mảnh đất màu mỡ phú để cho những hoa lá VIỆT NAM nảy nở trong tương lai - và trước mắt công hiến hương hoa truyền thống ấy cho xã hội Úc đại lợi Đa Văn hóa này. Tuyên dương cho thành quả ấy, sẽ không phải cho riêng ai, mà tất cả mọi người do những đóng góp âm thầm và diệu với nồng nàn cho những hoài vọng mà chúng ta đã mang theo từ lúc ra đi ...

Đọc những sáng tác của các em học sinh, có lẽ khó tìm một mẫu số chung cho những suy tư của các em, Hình ảnh Quê hương vẫn còn được nhắc tới trong nhiều sáng tác của các em, chúng tôi mạn phép nói ra đây một nghĩ ngợi : những hình ảnh đậm đà thường mền Việt Nam ấy sẽ còn đậm nét trong tâm khảm các em trong bao lâu nữa ? Để trả lời cho câu hỏi ấy, chúng tôi thấy rằng mọi người Việt Nam chúng ta hôm nay đều có một phần trách nhiệm trong việc kêu gọi và khuyến khích nhau lưu tâm tới con em chúng ta trong việc học tập và trau dồi tiếng Việt. Con số học sinh đang theo học ở các trung tâm có vẻ lạc quan thực về nhịp gia tăng. Nhưng có bao nhiêu con em Việt Nam trong chúng ta đang không theo học tiếng Việt hiện nay ? Con số ấy không phải là nhỏ, nếu không nói là đáng kể.

Hy vọng tờ báo này không phải là duy nhất đầu tiên và sau cùng của nhà trường chúng ta. Hy vọng rằng sẽ còn nhiều bông hoa đang vượt lớn và nở chào trong vườn hoa Văn học nghệ thuật của Cộng đồng Người Việt tỵ nạn chúng ta tại tiểu bang. Bằng sự ra đời của tờ Đặc San & Kỷ Yếu MÀI TRƯỜNG VIỆT 1986, các em học sinh của nhà trường có dịp thi thố những năng khiếu sáng tác nghệ thuật tiềm tàng nội các em. Chúng tôi nghĩ rằng ngôn ngữ không thể phát triển nếu như không có môi trường cho ngôn ngữ ấy ứng dụng. Sẽ không mấy khó khăn nếu chúng ta đang ở tại chỗ

quê hương của chúng ta. Chúng ta đang sống trong một môi trường khách thể, muốn cho ngôn ngữ mẹ đẻ được tồn sinh không thể chỉ cần quyển vở, cây bút, viên phấn và bảng đen. Hạt mầm cây xanh cần thức ăn, cần khí trời, cần chất bổ dưỡng trong đất để nuôi dưỡng hạt mầm thành cây xanh dai thọ nghìn năm sau. Trở lại với tiếng Việt, con em chúng ta chỉ yêu tiếng Việt khi chúng ta được cái hiệu năng của ngôn ngữ này, cái thần diệu của những dấu giọng ngọt ngào tình Mẹ Việt Nam. Chúng tôi thiết tha kêu gọi mọi người khuyến khích con em đọc sách, kể chuyện đời xưa, tập cho các em lắng nghe tình tự dân tộc trong những bài hát tiếng Việt. Với lứa tuổi trẻ vị thành niên, những sức mạnh khi biết kết hợp sẽ trở thành bom nguyên tử "ấy, chúng ta cần nâng niu quý hóa những năng khiếu nòi các em. Đó là lý do để gân dầy những chương trình Sinh hoạt Ngoại khóa được xúc tiến và khuyến khích phát triển tại Trung tâm LẠC LONG & ĐẮC LỘ. Mong rằng tất cả chúng ta đang làm một điều đúng cho sự nghiệp giáo dục Cộng đồng Việt tộc.

Trong những giông cuối cùng của Đặc San & Kỷ Yếu MÀI TRƯỜNG VIỆT 1986 chúng tôi muốn được phép gửi gắm vào đây lời tri ân đến tất cả quý vị phụ huynh đã không nề hà công sức để đóng góp bài vở ý kiến cho tờ báo của nhà trường, chúng tôi thực sự ám áp để thấy mình đang thực hiện một công trình có ý nghĩa cộng đồng. Đến với quý Thầy Cố giáo, không lỗi nào chia sẻ được hết nỗi niềm của những người đang hoạt động văn hóa giáo dục âm thầm mà nồng nhiệt nhất hôm nay. Tờ báo lá kỹ công của tất cả chúng ta. Với các em học sinh đã hăng hái sáng tác và đóng góp bài vở cho Đặc san & Kỷ Yếu dưới nhiều hình thức, chúng tôi rất hãnh diện vì những đóng góp của các em, các em giúp nhà trường thêm vững lòng tin vào tiền đồ Việt tộc.

Chúng tôi cũng xin mạn phép cảm ơn những đóng góp đặc biệt của thân hữu gần xa, cụ thể là Tiến sĩ Nguyễn Xuân Thu (Vic toria) đã đóng góp bài vở nồng hậu cho tờ báo của nhà trường thêm phong phú. Sự nghiệp Văn hóa Giáo dục của Cộng đồng chúng ta thực sự cần một sự phối hợp chặt chẽ trong kích thước liên bang, và khả hữu, toàn cầu, người Việt Nam tỵ nạn ngày nay có mặt trên khắp năm châu.

Về công tác ấn loát, trang trí, trình bày tờ báo, đây mới quả là một công trình tập thể : Công tác này được đóng góp bởi các thành viên của cộng đồng, của phụ huynh học sinh, các thầy cô giáo, và nhất là các em học sinh của nhiều cấp lớp và các trường khác nhau đã bỏ công sức cho hình thức tờ báo có được dáng dấp hôm nay trong tay người đọc. Các em học sinh, thế hệ thứ hai đã thực sự bắt tay vào các hoạt động cho sự nghiệp Văn hóa Việt Nam trong cộng đồng Đa Văn hóa Úc đại lợi.

Sau hết chúng tôi xin cáo lỗi những thành viên trong cộng đồng học đường đã đóng góp nhưng chưa thể quảng bá trong kỹ này vì lý do kỹ thuật. Xin hẹn kỹ sau. Riêng bộ phận kỹ thuật xin chân thành cáo lỗi các khiếm khuyết hay sai sót về hình ảnh cũng như ấn loát trong dịp này vì công việc quá bề bộn cho hai mùa bắt đầu năm học mới trong ngày của chúng tôi. Thanh tâm./.